

PREGÓ DE SANT JORDI A GRANOLLERS 2026

Bona tarda a tothom, abans de començar, vull donar les gràcies a l'Ajuntament de Granollers per concedir-me l'honor de ser la pregonera i agrair-los, també, que promoguin aquest acte d'acollida i reconeixement dels escriptors comarcals, que fa que any rere any ens retrobem en aquesta revetlla i anem teixint complicitats.

Jo no vaig ser el prototip de nena quieta i molt lectora. En aquella època, no s'acostumava a fer diagnòstic de TDAH, però tinc la certesa que era una ferma candidata a l'etiqueta. Hi ha una frase d'un dels meus tiets gravada a la pedra de la memòria familiar: "A aquesta nena li hauríeu de donar alguna cosa". Per la meva naturalesa, l'hàbit lector m'arribà més tard, ja a l'adolescència. Haig de dir, que vaig ser molt afortunada de tenir una mare amb una paciència infinita que m'acompanyava en les lectures i em llegia en veu alta.

El fet, és que vaig començar a interessar-me pels llibres a l'època de l'institut. El meu primer amor va ser *El mecanoscrit del segon origen*. I vaig ser l'Alba enfrontant-me a un món apocalíptic al costat del Dídac. Amb els anys, descobriria com n'era de gran l'univers de Manuel de Pedrolo. I de les lectures obligatòries d'aquells cursos, què voleu que us digui, va ser la manera de conèixer autors com Narcís Oller o Àngel Guimerà, a qui he tornat amb els anys.

A l'època universitària, anava sempre amb un llibre a la bossa i aprofitava qualsevol estona lliure. El meu cos despertava al desig i llegia fascinada *L'amant de Lady Chatterley* de Lawrence, fins i tot al metro. Vaig capbussar-me a Rússia amb *Guerra i pau*, i captivada per aquesta novel·la vaig voler conèixer la biografia de Tolstoi. M'enlluernà la protagonista d'*Estudi en lila*, la Lònia Guiu, la primera investigadora de la literatura catalana i espanyola, i amb qui Maria Antònia Oliver estrenà el terme "detectiva". Feminista, independent, rebel i col·leccionista de pintallavis. En aquells anys, hi havia molt poques biblioteques a la comarca. La més propera a casa la tenia a Llinars, a l'edifici de la Fundació la Caixa, i no s'assemblava amb res a les biblioteques d'ara. De manera que quan recollia uns quants diners me'ls gastava en llibres. Sovint comprant la promoció de llançament, perquè en venien dos al preu d'un.

A grans trets, així va començar la meva història d'amor amb els llibres. Cadascú de vosaltres té la seva. I en aquest camí hi juga un paper molt important: la família i l'escola.

Compartir la descoberta de la lectura amb els fills és una aventura excepcional. En un món on tot va de pressa i no tenim temps per a res, cercar una estona i llegir-los un conte, és un regal màgic. Com ho és, portar-los a qualsevol de les biblioteques públiques que tenim, que són un autèntic luxe i fan una gran tasca. I és bo que des de petits tinguin llibres a casa, perquè seran el trampolí cap a la seva biblioteca d'adults.

L'escola té un paper extraordinari en el foment de la lectura. Actualment, amb un entorn on les pantalles són omnipresents, cal que reivindicuem la biblioteca escolar i el fet de llegir als alumnes en veu alta. De segur que els que estimeu els llibres, recordeu algun professor que va ser capaç d'encomanar-vos el seu amor per la lectura. Cal que prestigiem el ric ventall d'escriptors de literatura infantil i juvenil, clàssics i actuals, de casa nostra. N'hi ha un munt! Sense anar més lluny, aquest Sant Jordi, seixanta anys després de guanyar el Premi Folch i Torres i d'enamorar milers d'infants, podreu trobar *El zoo d'en Pitus* de Sebastià Sorribas en còmic.

Escriure i llegir són per a mi dues accions indestriables. Escric perquè des de petita, quan era aquella nena que no parava quieta ni un instant, ja m'apassionava la comunicació amb els altres. Escric per seduir el lector, per explicar-li coses, per entendre el món, per entendre'm a mi i perquè no sé viure sense llegir i escriure. Llegir és enamorar-se de les paraules. Enamorar-se del món que un escriptor ha creat. Llegir és un contacte directe de ment amb ment, d'ànima amb ànima, que va més enllà de la mort. Quan llegeixo i ensopego amb un fragment que m'enamora, sento una enveja sana i penso en com m'hauria agradat escriure aquest paràgraf tan ben fet i el llegeixo en veu alta per sentir la música d'aquell enfilall sublim de mots.

M'agrada llegir amb el llapis a la mà, desgranant aquelles frases que més m'emocionen i prenent-ne notes. I quan un llibre aconsegueix robar-me el cor, el tanco amb una barreja de gaudi i de nostàlgia. I necessito reposar la lectura abans d'endinsar-me en una altra. Faig un petit dol, i li busco un lloc a la lleixa de la biblioteca de l'altell. I durant un temps el deixo allà, en guaret. Fins que en algun moment, em ve al cap un paràgraf o sento la frisança de rellegir-lo. I en parlo amb amics i coneguts, i els el recomano, perquè vull que siguin tan feliços com ho he estat jo en llegir-lo. La relació dels lectors amb els llibres és poliàmora, puc estar enamorada de Rodoreda i a la vegada de Víctor Català, de Maria Mercè-Marçal i de cents d'altres, com Stefan Zweig o Maggie O'Farrell. I aquest amor creix a mesura que en parles i coneixes nous autors i llibres, i sents aquella emoció continguda de saber que et queda tant per llegir i descobrir i, a la vegada, t'envaeix l'angoixa de saber que encara que visquessis mil anys, no ho podries llegir tot.

L'any 2018 vaig començar a escriure un article setmanal a *El 9 Nou*: el "Dietari de l'okupa de l'altell". La primera entrega portava el títol "Escriure perquè m'estimin" parafrasejant l'admirat Gabriel García Márquez. Quan un llibre arriba a les llibreries ja no és de qui l'ha escrit, sinó dels lectors que són els qui tanquen el cercle. Cadascun d'ells en fa una lectura diferent, perquè es llegeix

des de la pròpia experiència. I, és més, un mateix lector llegeix diferent amb el pas dels anys. Per aquest motiu resulten tan enriquidors els clubs de lectura.

Gràdit de moments únics. Lectors que m'han parlat dels personatges de les meves novel·les com de vells coneguts, fins al punt en alguna ocasió, de voler-me convèncer de com és realment un personatge que ha nascut dins del meu cap. Un lector jubilat que va llegir la meua novel·la amb el diccionari al costat, perquè era el seu primer llibre en català. Una lectora emocionada després de llegir el llibre que no va poder acabar el seu pare, que va morir abans d'arribar al final... Mil i una experiències impagables.

Demà, comprarem llibres per regalar a aquells que més estimem, perquè no se m'acut cap regal més preuat que un llibre triat a mida. I deixeu-m'ho dir: els editors, els llibreters i tota la gent que forma part d'aquest món, i especialment els autors, que som la baula més precària de l'engranatge, us ho agrairem. Però els que som addictes a la lectura, sabem que tenim la fortuna extraordinària de comptar amb una xarxa de biblioteques públiques comunicades entre elles, que és el més semblant a la mítica Biblioteca d'Alexandria. Perquè com deia Pedroló: "mai es llegeix prou, encara que es llegeixi massa".

I encara avui, com defensava Montserrat Roig, "la cultura és l'opció més revolucionària a llarg termini". Per aquest motiu, els règims autoritaris en el transcurs de la història han cremat els llibres, els han prohibit i censurat; i han perseguit els escriptors, perquè saben del seu poder. Els llibres no canvien les situacions, però transformen les persones, que són les que podem canviar-les. I en el moment actual, amb la deriva política tan perillosa que vivim, els necessitem més que mai.

Segons el Diccionari Etimològic de Joan Coromines la paraula *Llegir* ve del mot llatí *legere* que significa "collir", "recollir", "escollir" i "llegir", per tant, demà quan sortiu a buscar la rosa i el llibre penseu que "lector" també és aquell que tria. Segons l'últim informe d'hàbits de lectura i compra de llibres de la Generalitat de Catalunya de 2024: les xifres de lectura en castellà doblen les de lectura en català i, com més va, més creix aquesta diferència. Està molt bé llegir en com més llengües millor, però si no estimem nosaltres el català qui ho farà? Penseu que som, perquè tenim una llengua, sense llengua no som ningú. Penseu en els llibreters i la seva tasca de resistència tossuda per competir amb les grans plataformes. Penseu que es publiquen llibres cada setmana i que passat mig any, ja no són novetat, però qualsevol llibre que no hàgiu llegit és una novetat.

I, per acabar, per si encara us manquen motius per enamorar-vos dels llibres, us donaré el definitiu, com diu el gran Biel Mesquida, Premi d'Honor de les Lletres Catalanes d'enguany: "Llegir fa ser guapo".

Molt bona revetlla i bon Sant Jordi 2026